

Olympiáda den za dnem...

ÚTERÝ 21. 6. 2011

Vyrážíme! Autobusové přesuny do Velkého Meziříčí a následná „škatulata, hejbejte se“ dopadla dobře. Komplikace nastává až v Olomouci, kde (jako obvykle) řidič nemá namapováno a navigaci nevládní. Je nás v buse jen pět orientáků, takže nám nikdo nevěří, že jedeme opačným směrem (!). Pan řidič pochopil až v samotném centru, že něco nehraje a konečně otáčí... Jedeme zpátky a je to zase OK. V areálu neředínských kolejí už všechno klape, klíče máme rychle. Pospícháme na večeri, šup do oficiálního oblečení a čeká nás slavnostní zahájení Her. Po dešti jsou sice sedačky na stadioně mokré, ale naštěstí je teplo. Ceremoniál je hlučný, pestrý a dlouhý. Zážitkem byli určitě parašutisté přistávající přímo na ploše a pak hlavně hořící ruka Jana Železného, kterému první pokus o zapálení olympijského ohně trochu nevyšel... Morbidní tečku za prvním dnem dělá hlášení dopravního podniku v tramvaji: „Neředín – krematorium – konečná...“.

STŘEDA 22. 6. 2011

A je tu první disciplína – sprint. Pohled do startovky je více než zajímavý. Kategorii DM začíná Terka a končí Anička, Domček veze minutu za sebou favorita Kettnera, Bořek má jako jediný „normální“ los. Závod navštívil předseda Českého olympijského výboru pan Milan Jirásek v doprovodu místopředsedy organizačního výboru pana Ivana Matějů. Tratě před samotným startem závodu testují „stars“ českého orientáku – Dana Brožková a Tomáš Dlabaja.

Pořadatelé, závodníci, trenéři – všechny postupně zachvacuje nervozita... Na trať vybíhá Terka, závod začíná. Drama v parku je všem utajeno. Ha, něco se nepovedlo, Terka dobíhá spolu se soupeřkou startující za ní. Chyba na odběhu ze 2. kontroly a následná při postupu na trojku ji stálo umístění v první desítce. Anička vyráží soustředěně a přes malou chybu na trati dobíhá na skvělém pátém místě. Je to jen 4 sekundy od bronzu... Máme ale první pódium! Bořkovi se nedaří, po několika chybkách končí v rychlém závodě na 21. místě. Taktika pro Domčeka je určena jednoznačně – jakmile ho Kettner doběhne, sbalit mapu a uviset ho. Jak řekli, tak udělali – Domček dobíhá ve vynikajícím pódiovém čase. Pak přichází šok – po vyčtení DISK! Stejně jako Kettner, který minul kontrolu č. 9. Tak to nevyšlo, v trenérské taktice byla díra...

Nevadí, další závod je před námi, takže po obědě je plán jasný. Jde se na obhlídku terénu, ve kterém se poběží, následuje příprava nad mapou a taktické pokyny k závodě štafet. Trochu uvolnění přináší beseda s D. Brožkovou, T. Dlabajou a J. Sýkorou. A pak honem na večeri a na náměstí, kde probíhá oficiální medailový ceremoniál. Anička přebírá diplom vedle obráceně postavených stupňů vítězů, my spokojeně plácáme a můžeme frčet na kutě.

ČTVRTEK 23. 6. 2011

Čeká nás zvláštní disciplína – parkové (sprintové) smíšené štafety. Nikdo neví, co od závodu čekat. Taktické rady jsou jasné – klidný, plynulý postup, kontrola kódů, žádné bláznění. Nakonec, není co ztratit – běžíme starší kategorii s děvčaty z kategorie mladší. Všichni nás mají za outsidersy a nezapomínají glosovat, že jsme jediný kraj, který neposlal do bojů plnohodnotnou výpravu. Sami bychom považovali v této situaci za úspěch dostat se do první desítky.

Běží se v krásném prostředí Smetanových sadů. První úsek, na který vyráží Domček, má za úkol příliš neztratit (to mají ostatně všichni... ☺). Docela se mu daří, ale chyba zhruba ve třetině trati nás vyřazuje z čelních pozic. Domček předává Terce na desátém místě (my registrujeme 11., ale nevíme, že už je jedna štafeta DISK) se slušným odstupem na čelo, ale v kontaktu se střední částí pole. Čekáme s napětím, jak se podaří Terce obstát v konkurenci o hlavu až dvě vyšších soupeřek. Bomba – Terka dává třetí nejrychlejší čas na úseku a posouvá štafetu Vysočiny o pět příček výš! Fascinován je tím i moderující Štěpán Škorpil, který neskrývá překvapení a věnuje naši štafetě stejnou pozornost jako čelu závodu. Tam se situace stále mění, nervy pracují naplno, o trenéry se pokoušejí infarkty... Na třetí úsek vyráží jako raketa Bořek s otazníky v zádech – zvládne situaci?, umapuje rychlý terén?, jak se porve s těmi nejlepšími, které si některé kraje nechaly právě na tento úsek?. Bořkovy poloviční nohy jedou ale na plný výkon (6. na úseku) a přestože v závěrečném pytlíku už mele z posledního, přivádí Vysočinu na solidním osmém místě v kontaktu s dalšími. Situace je nepřehledná kvůli diskvalifikacím, ale stále je o co bojovat. Všichni držíme palce Aniče a doufáme, že i ona udrží nervy na uzdě. V pasáži před diváckou kontrolou Anička mírně chybuje a trochu ztrácí na dvě štafety před ní. Zázraky se asi dít nebudou... Ale pak to přišlo! Anička podává naprosto famózní, koncentrovaný a přesný výkon v závěrečném pytlíku a gumuje jednu soupeřku za druhou. Na předsběrce bere poslední morální síly finišmence Libereckého kraje a stupňovaným tempem ji přejíždí až do skvělého finiše.

Kolikátí ale vlastně jsme? Závod je již doběhnut, jenže stále jedná jury a řeší protesty některých disknutých výprav. Nakonec tomu ani nemůžeme uvěřit! Jsme pátí!!! To vůbec nikdo nečekal. Při vyhlásování výsledků pak působí naše „trpasličí“ výprava mezi odměňovanými trochu nepatřičně. Mezi soupeři máme ale najednou mnohem větší respekt. Všem členům štafety patří dík za nádherné výkony.

Odpoledne jdeme na vizitu Olympijského domu, koukáme chvíli na dívčí basket a závod hlídek kanoistů. A pak už hurá přebrat diplomy na oficiální ceremoniál a užít si zasloužený odpočinek.

PÁTEK 24. 6. 2011

Je tu volný den a je třeba zapomenout na kontrolky. Dopoledne si děláme výlet do ZOO na Svatý kopeček. Je to fajn, zahrada je krásná. Zajímavostí je, že cestou tam i zpět naši minivýpravu vždy pochválí nějaká starší paní s tím, jak jsme slušní a vychovaní: „No jo, sportovci, to se hned pozná...“ (pokaždé totiž v buse cestuje také nějaká školní výprava a dělá klasický binec). Takže propagujeme orienták a Vysočinu i mezi domorodci.

Odpoledne nejdřív vyrážíme přes pole do shopu Globus. Jen jsme vyšli, začalo pršet. A fest. No ale, kdo by se vracel, že? Oschli jsme v obchodáku, zpátky už v pohodě. Terka s Domčkem soupeří ve výdrži wasabi. Je však také třeba připomenout tělu, že se bude závodit. Ordinuju krátký výklus, ale mančaft brble. Nakonec se dají přesvědčit, probereme cestou půlku taktické porady a je pohoda. Večer strávíme v centru – kluci na koncertu Chinaski a holky v kavárně. S myšlenkami na zítřek usínáme a těšíme se na opravdový orienták v lese.

SOBOTA 25. 6. 2011

Ráno je chladno, fouká nepříjemný větřík a my klepeme kosu při čekání na busy, které nás odvezou do dějiště závodu na krátké trati v Čechách pod Kosířem. Po nafasování popisků dochází k malému rozčarování jak mezi trenéry, tak i mezi některými běžci. Polovinu závodu totiž zase tvoří „parkáč“. Marně se snažíme přijít na nějaký rozumný důvod, proč to tak je. Zvláště když stejně nejsou závodníci v parku skoro vůbec vidět.

Jako úplně první se na finiši objevuje Anička, ale zatím nevíme, na co to bude stačit, i když její čas vypadá hodně dobře. Postupně se ovšem do stejné minuty skládají další závodnice a nakonec je z toho deváté místo. Jedna chybička nechala ulétnout pódium. Je to pěkný výsledek, ale my už vyhlížíme Terku. A je tady! Ale úplně z druhé strany než přibíhaly její předchůdkyně! Že by se něco nepovedlo? Povedlo! Terka se řadí průběžně na druhé místo a my tušíme, že to konečně cinkne! Terka je ještě odsunuta ze stříbra na bronz, ale to už nevadí. Máme medaili!!! Mezi tím bojují na trati i Bořek s Domčkem. Oběma se po chybách podařilo nasednout do minivláček a to je posouvá ve výsledném pořadí na pěkná místa v ostré konkurenci (Domček 14., Bořek 17.). Chystá se květinové vyhlášení a mě snad šálí zrak – baterky ve foťáku umírají... Kolegové z Pardubic zaskakují, takže vše dobře dopadlo a na velký ceremoniál už je foto OK. Vysočina může být na výsledky svých orientáckých reprezentantů hrdá – získali jsme bronz a dvě pátá místa, celkem tedy 8 bodů do neoficiálního hodnocení krajů.

Vracíme se zpátky na kolej, musíme balit, brzo ráno totiž vyrážíme na ŽBČ. Čeká nás už jen závěrečný ceremoniál her. Bude zase pršet? Beru deštník, ale jako naschvál se vyjasňuje. Závěrečný ceremoniál má nečekané omezení. Fotbalisté Sigmmy si položili nový trávnik, takže se na něj prakticky skoro nesmí. Oficality probíhají za podivné choreografie, kdy na hřišti jsou jen vlajkonoši krajů. Zato v hledišti to vře. Ze všech tribun je cítit daleko uvolněnější atmosféra než byla na zahájení. Ceremoniál po obvyklých úkonech pokračuje vystoupením

Markéty Konvičkové a tribuny se začínají bavit naplno. Přichází, co muselo přijít. Plzeňáci jako první berou trávnický útokem a za nimi se ze všech tribun spontánně valí další rozjaření mládežníci, zaplňují plochu, promíchávají se krajové barvy a všichni se báječně baví. Pořadatelé se ovšem příliš neradují a bezpečnostní služba zuří. Po určité době žádá pořadatel mikrofonem, aby všichni vyklidili plochu. Je to překvapení, ale stalo se. Poté vystupuje Marek Ztracený a netrvá dlouho a párty na (třetí?)ligovém trávnicku pokračuje. Pořadatelé už jen bezmocně rozhazují rukama a všichni čekají na závěrečný ohňostroj, který my už sledujeme z ulice, abychom se vyhnuli tramvajovému kolapsu.

Je po Hrách a všechny nás čeká všední realita. Prázdniny budiž pochváleny!